

ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ
Ένα Διαδραστικό
Παιχνίδι Ζωντανής
Εικόνας

σε επιμέλεια
Χριστιάνας Ιωάννου,
Δραματουργού

Χριστίνα Παπακυριακού

Δεν είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς ότι η τέχνη σήμερα προσδιορίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τρόπους του βλέπειν και του σκέπτεσθαι, οι οποίοι έχουν καταστεί δυνατοί αφενός από την πληροφορική, αφετέρου από τη βιντεοκάμερα. Προκειμένου να εννοήσουμε καλύτερα την ισχύ αυτής της σχέσης ανάμεσα στο διώνυμο κινηματογραφική ταινία/πρόγραμμα, και τη σύγχρονη τέχνη, έχει σημασία να επιστρέψουμε στην εξέλιξη της καταστατικής θέσης της έκθεσης τέχνης σε σχέση με τα αντικείμενα που αυτή περιέχει!

Η **Χριστίνα Παπακυριακού** ζει και εργάζεται στην Κύπρο στο πεδίο των εικαστικών και παραστατικών τεχνών. Οι σπουδές τις ξεκίνησαν το 2002, στο τμήμα Καλών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Το 2008, ύστερα από ένα χρόνο γεμάτο από προγράμματα φιλοξενίας και παρακολούθηση σύντομων μαθημάτων σε Ισλανδία, Αγγλία και Σκωτία, ξεκινά το μεταπτυχιακό της στην Ολλανδία, στο Utrecht School of the Art (HKU). Η διατριβή της με θέμα *Drawing as a Verb*, επικεντρώθηκε γύρω από την ιδέα της ζωγραφικής βιωματικότητας και την αμφίδρομη σχέση σώματος και χώρου/οθόνης/εικόνας έχοντας ως κύριο εργαλείο έρευνας μια εικαστική τεχνική που ανέπτυξε.

«Με ενδιαφέρει η σχέση μεταξύ των σωμάτων-χώρων, οι στιγμές μεταξύ των σωμάτων και των κινήσεων τους. Πώς η ανθρώπινη κίνηση είναι περιοριστική αν αναλογιστούμε ότι έχουμε μόνο δύο πόδια, δύο χέρια και ένα κεφάλι, αλλά ταυτόχρονα η ποικιλία των κινήσεων που μπορούν να δημιουργηθούν είναι ατέλειωτη. Πώς μπορεί η κίνηση να γίνει ελεγχόμενη και ποιοι είναι οι παράγοντες (από τους ατομικούς/προσωπικούς μέχρι τους εξωγενείς) που θα μπορούσαν να την περιορίσουν?»²

Χρειάστηκε η μεσολάβηση ενός τυχαίου γεγονότος, για να ξεκινήσει Χριστίνα το 2008, ως μεταπτυχιακή φοιτήτρια να πειραματίζεται με τις καλλιτεχνικές προοπτικές ενός διαθλαστικού επιδιασκοπίου (overhead projector): να ζωγραφίζει πάνω του με διάφορα υλικά, να μετακινεί προετοιμασμένα αντικείμενα και να παρεμβαίνει παριστατικά με τη σκιά της. Κάλεσε φοιτητές να βιώσουν αυτό το οπτικό πλαίσιο ως ένα βιντεοπαιχνίδι, ως ένα παιχνίδι εικονικής πραγματικότητας, το οποίο κτιζόταν σταδιακά από την αλληλεπίδραση της κίνησης του σώματος τους σε σχέση με τη ζωγραφική δράση της ίδιας. Τους παρότρυνε μάλιστα από μια μεγάλη άσπρη εγκατάσταση-οθόνη να διαδραστήσουν με την εικόνα εδώ και τώρα, κάνοντας τον κάθε ένα ξεχωριστά μέρος της (εικόνας). Το τελικό αποτέλεσμα ήταν 'κινησιολογικοί χάρτες'.

Ο Edmund Husserl ανέκαθεν υποστήριζε ότι η βιωματική εμπειρία όπως και η κατανόηση του φαίνεσθαι είναι άμεσα συνδεδεμένες με την αφή, αλλά πιο πολύ με την κίνηση, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς πως ακόμα και η διαδικασία της όρασης είναι εμπειρική μιας και τα μάτια μας κινούνται και ανοιγοκλείνουν ακόμη και αν είμαστε ακίνητοι.

Αυτό ήταν η αρχή για ένα ταξίδι δημιουργικής αναζήτησης και ανάπτυξης μιας εικαστικής 'πατέντας' για την καλλιτέχνη: μια ζωντανή εικαστική περφόρμανς με εικόνα που παράγεται εκείνη τη στιγμή, όπως το περιγράφει η ίδια.

Θεματικά ανέκαθεν την ενδιέφερε η εξερεύνηση του προσωπικού αγώνα, της ελευθερίας και της ανθρωπίνης ύπαρξης. Δουλειές τις έχουν παρουσιαστεί σε όλη την Κύπρο αλλά και στο εξωτερικό (*Visual and Oral Stories* σε συνεργασία με τον Δημήτρη Σπύρου, *Σημειώσεις εν-όρασης* σε συνεργασία με την Τζούλια Γεωργιάδου, τον Δημήτρη Σπύρου και την Κωνσταντίνα Ρετ, *Έρωσ Πράξη Πρώτη* σε συνεργασία με την Ροδούλα Γουλιαμπέρη, την Τζούλια Γεωργιάδου και τον Τάσο Κοκκινίδη).

Πηγές

1. Bourriaud, Nicolas, (2015), *Σχεσιακή αισθητική* (Δ. Γκινσοσάτης, μεταφ.), Αθήνα: Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών, (2014), σελ. 102.
2. Από την πρώτη σελίδα της διατριβής της Χ. Παπακυριακού, *Drawing as a Verb* (HKU, 2008)

ΔΥΟ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

-

Η Χριστίνα έχει κληθεί να δημιουργήσει δύο νέες δουλειές, οι οποίες θα παρουσιαστούν αποκλειστικά για το κοινό του Φεστιβάλ, το *Performance 1* και *Performance 2*.

Αφορμή και έμπνευση για δημιουργία στάθηκε το βιβλίο *A Sea Ringed With Visions* και πιο συγκεκριμένα το κεφάλαιο *Easter on Cyprus*, μια προσωπική αφήγηση του Αυστριακού καλλιτέχνη Oskar Kokoschka. Ύστερα από συνομιλία με τη Χριστίνα, παραθέτω πιο κάτω μια σύνοψη όλου του κεφαλαίου, καθώς και τη μετάφραση δύο επιλεγμένων σελίδων από την Άντρη Αντρέου.

-

[Greek text only](#)

Πρόλογος

για το *Performance 1*
& *Performance 2*

Σε αναζήτηση αναμνήσεων. Μια πειραματική εικαστική και μουσική ερμηνεία μιας ιστορίας από τον εξπρεσιονιστή ζωγράφο Oskar Kokoschka βασισμένη στις αναμνήσεις του από την επίσκεψή του στην Κύπρο το Πάσχα του 1969.

-

I Stand Beside Myself

Σύνοψη Κειμένου

Το πλοίο με το οποίο ταξιδεύει στη Μεσόγειο ο ήρωας (Oskar Kokoschka) αναζητώντας διαφυγή από τις αναμνήσεις ενός άπιαστου έρωτα φτάνει στην Κύπρο. Ο Kokoschka αναζητά τρόπο να ξεφύγει από τον αδιάκριτο Εβραίο φίλο του, από τους επιβάτες του πλοίου, από τις άσχημες μυρωδιές, την πολυκοσμία, τους ψύλλους... από τον εαυτό του.

Η αφορμή για την απόδραση μια νεαρή την οποία καλεί τον σύντροφο του να φωτογραφήσει. Η κοπέλα σηκώνει τη φούστα της αποκαλύπτοντας το φύλο της ουρλιάζοντας.

Ο Kokoschka βρίσκει την ευκαιρία να αποδράσει από τη στατικότητα του πλοίου και αρχίζει μια μάταιη αναζήτηση για τη νεαρή όπως εικάζει πόρνη σκιαγραφώντας τον εαυτό του σαν τον

σωτήρα και τη νεαρή ως το απολωλός πρόβατον.

...και έτσι έμεινε πίσω μόνος. Σε μια πραγματικότητα που συνθλίβει η διπλότητα του εαυτού του. Μετά από τη μάταιη αναζήτηση νυχτερινού καταλύματος ο ήρωας βρίσκει καταφύγιο από την καταιγίδα σε μια ταβέρνα όπου το κρασί μπορεί να είναι ο τρόπος για να ξεφύγει από την πραγματικότητα.

Εκεί έρχεται σε σύγκρουση με έναν από τους θαμώνες τον οποίο τελικά σώζει κατά τη διάρκεια ενός σεισμού που κατεδαφίζει την ταβέρνα. Κάτω στο λιμάνι βλέπει το πλοίο του να απομακρύνεται στα ανοιχτά...

Σκέφτεται τις παιδικές αναμνήσεις που χάνουν τα περιγράμματά τους εκεί που ο ενήλικος εαυτός αναζητά μάταια την πραγματικότητα. Αυτά που θέλει και αυτά που κυνηγά έρχονται σε σύγκρουση και έτσι βρίσκεται «δίπλα από τον ίδιο του τον εαυτό» σαν δύο οντότητες, δύο εαυτοί- ο ένας να θέλει να ανοίξει την πόρτα και ό άλλος την κρατά ερμητικά κλειστή από την άλλη μεριά.

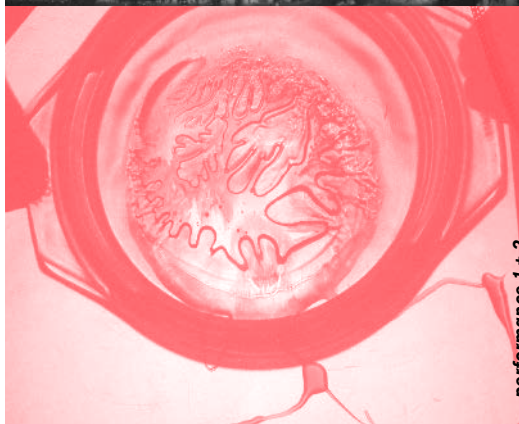
Σκοπός του ταξιδιού του η λήθη, αλλά σε κάθε λιμάνι αναζητά τη αλληλογραφία του προσμένου- ντας ένα γράμμα από την ίδια την κοπέλα από της οποίας την ανάμνηση θα ήθελε να ξεφύγει. Ο ήρωας βρίσκει τον εαυτό του να στοχάζεται την πιθανότητα αυτοκτονίας σε τόσο ρηχά νερά. Δίπλα του εμφανίζεται ο χαρακτήρας από την ταβέρνα να κρατά στα γεμάτα τατουάζ χέρια του μια μπλε νυχτοπεταλούδα που πασχίζει να αποδράσει από τη χρυσαλίδα της. Μπλε τα μάτια του πρωταγωνιστή, μπλε τα μάτια και το φόρεμα της κοπέλας στην ανάμνησή του, μπλε τα γένια και το πρόσωπο του ινδιάνου που του δείχνει τη νύχτα στον ουρανό, μπλε το γράμμα με τα κάθετα καλλιγραφικά γράμματα που μπορεί να εμπεριέχει την απόρριψη ή την αποδοχή ή και που μπορεί να μην υπάρχει καν...

Το χρώμα μπλε εμφανίζεται σαν σύμβολο της θλίψης του φαινομενικά κυνικού Kokoschka και

performance 1 + 2

performance 1 + 2

δίνει το κλειδί για την κατανόηση του ψυχισμού του που κινείται μεταξύ φαντασίας, ανάμνησης, μέθης και πραγματικότητας.

Ο χαρακτήρας από την ταβέρνα πετά τον ήρωα μέσα στη θάλασσα που έχει το χρώμα του κρασιού... την οποία βρήκε ρηχή για να αυτοκτονήσει, στη θάλασσα από τη οποία αναδύθηκε η Αφροδίτη, σαν άλλος Οδυσσέας στο έλεος του Ποσειδώνα, μέσα στη θάλασσα από την οποία ήρθε... μια θάλασσα που ηχεί οράματα.

-

Απόσπασμα Κειμένου

(σελ. 165-167)

Ελληνική Μετάφραση

Αντρη Αντρέου

Καθόμουν σε μια ταβέρνα στο νησί της Κύπρου περιμένοντας την νεροποντή να σταματήσει. Πόσο έντονο θα ήταν το κλάμα αν αυτά που έπεφταν ήταν δάκρυα. Αναρωτήθηκα αν οι φουσκωμένες από τη βροχή φούντες της μιας ντουζίνας φοινικόδεντρων που βρίσκονταν έξω από την

τούβλινη αψίδα, θα μου επέτρεπαν να ξαναβρώ τον προσανατολισμό μου που είχα χάσει μέσα σ' αυτόν τον λαβύρινθο από δύσσομα σοκάκια, που όλα φαινότουσαν να οδηγούν κάτω στο λιμάνι, που για να φτάσω, θα έπρεπε να περάσω μέσα από μια ακόμη αψίδα και να ανεβώ ξανά άλλη μια απότομη σκάλα με πέτρινα σκαλιά.

Οι τοίχοι του αρχαίου αυτού φρουρίου των Λουζινιάν ή των Τούρκων – παρεμπιπτόντως χωρίς καμία ιδιαίτερη αρχαιολογική γοητεία – ήταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλον που όποιος ήθελε να ανεβεί μόλις που χωρούσε να περάσει, στριμωγμένος πλάι-πλάι με κάποιον που κατέβαινε. Μήπως θα έπρεπε να γυρίσω εκεί απ' όπου είχα έρθει; Όχι! Ήμουν απολύτως ευγνώμων που είχα βρει το δρόμο μου, μέσα στο σκοτάδι, έξω από εκείνη τη γειτονιά.

Στην περιοχή με τα μπουρδέλα, μια πουριτανική ηθική εξασφαλίζει την ασφάλεια και την υγιεινή στους επισκέπτες – κατά πάσα πιθανότητα αυτό δεν είναι άσχετο με τους φόρους που πληρώνουν τα κορίτσια, που είναι όλα καταγεγραμμένα από την αστυνομία. Ακίνητες κούκλες, κάθονται με τα πόδια ανοιχτά μπροστά σε παράθυρα με κουρελιασμένες κουρτίνες, περιμένοντας να τις πλησιάσει κάποιος στον οποίο ξαφνικά ορμούν εκατοντάδες κινούμενες σκιές που τσακνώνονται ποια θα τον αποκτήσει, υποσχόμενες του την γαλήνη των ουρι του Παραδείσου, και που τον φτύνουν στο κατόπι του όταν αυτός υποχωρεί και απομακρύνεται.

Καθώς έτρεχα, έγδαρα το ένα μου χέρι σε ένα κοφτερό φύλλο αγαύης και αιμορραγούσε. Ο δακρύβρεχτος δίσκος γραμμοφώνου από τη χώρα του Νείλου με κυνηγούσε, αν και τα χρόνια της απειρίας βρισκόντουσαν πολύ μακριά στο παρελθόν. Μια φορά κι ένα καιρό, πίσω από μια κουρτίνα με ανθισμένα λουλούδια που πετάριζε, κοριτσίστικα χέρια εξασκόντουσαν στο πιάνο σ' ένα κομμάτι του Σούμπερτ. Μια φορά κι ένα καιρό – ήταν πρωί Κυριακής, άνοιξη. Δεν μου ήταν πολύ δύσκολο να ξεπεράσω εκείνη την κρίση συναισθηματισμού. Εξάλλου, ο δίσκος του γραμμοφώνου ήταν γρατζουνισμένος πολύ άσχημα. Σε κάθε του περιστροφή άφηνε ένα ουρλιαχτό όπως εκείνου του μικρού σκύλου, του Φίφη, της κυρίας στην πρώτη θέση του πλοίου με το οποίο είχαμε έρθει. Ήταν πραγματικά αστείο: αργότερα, όταν καθόμουν στην ταβέρνα, νόμισα ότι μπορούσα ακόμα να ακούσω εκείνο το ουρλιαχτό. Τώρα, ίσως να παίρνει το σκύλο μαζί της στο κρεβάτι για ύπνο, ίσως να τον χαϊδεύει, ή ακόμα και να τον κλωτσά έξω από την πόρτα. Και εγώ ο ίδιος θα προτιμούσα να πήγαινα να κοιμηθώ στο κρεβάτι της καμπίνας μου με την προοπτική να έχω ένα καλό

και βαθύ ύπνο χωρίς όνειρα, από το να κάθομαι σε μια ταβέρνα ολομόναχος, αφού δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα από τις ασυναρτησίες των Κυπρίων. Δεν θα ξεχάσω εύκολα εκείνο το βράδυ, ή εκείνη τη νεροποντή. Δεν υπήρχε τόσο βαθύ σκοτάδι όσο τώρα όταν βρήκα την ταβέρνα.

Φαινόταν ακόμη ότι η καταιγίδα θα μπορούσε και να ήταν περαστική: κατά διαστήματα μόνο μαστίγωνε με δυνατά κτυπήματα τα καταρρακωμένα φοινικόδεντρα. Αυτή είναι η Φύση που εκτονώνει όλη της την κακή διάθεση σε αποδεκατισμένα λαχανικά, είπα στον εαυτό μου. Σε ταχυδρομικές κάρτες από τις εξωτικές απόλες βλέπεις ονειρικά δέντρα να γέρνουν από τη ζωοποιο ζεστασιά που εκλύεται από την υγρή μήτρα της γης, και στο βάθος, χιονισμένες κορφές ηφαιστειών και μυστηριώδεις περίμετροι ναών. Δεν ήταν καθόλου όπως εδώ.

Έπρεπε να το είχα σκεφτεί δυο φορές πριν αποφασίσω να ταξιδέψω μέσα στο καλοκαίρι, λόγω της πανούκλας των μυγών αλλά και της πραγματικά ηφαιστειακής ζέσης του πλοίου, και όχι λιγότερο, λόγω της ενόχλησης από τη διαπεραστική μυρωδιά των πολλών άπλυτων ανθρώπων σωμάτων. Φορτωμένα σε ένα καράβι με μια απαίσια μπόχα από σάπιο ψάρι, ταγγισμένο λάδι και θειαφισμένα σφουγγάρια που καμιά πνοή ανέμου δεν μπορούσε να φυσήξει μακριά. Επιπλέον, είχα να λάβω υπόψη μου και έναν ταξιδιωτικό σύντροφο στον οποίο άρεσε να χώνει τη μύτη του σε πράγματα που δεν τον αφορούσαν. Τέλος, δεν είχα πληρώσει εισιτήριο πρώτης θέσης για να σκουντουφλώ σε ποντίκια ή σε ακόμη χειρότερα πράγματα. Κι ακόμα πιο κάτω έκαναν φοβερή οικονομία στο φως. Τους μετανάστες δεν τους απασχολεί και πολύ η καθαριότητα. Αλλά το κατάστρωμα, όπου στοιβαζόντουσαν οι μετανάστες, προκαλούσε μεγάλη έλξη στον συνταξιδιώτη μου, καθώς, παρά τη δυσφορία του υπεύθυνου ο αριθμός τους αυξήθηκε ενώ βρισκόμασταν στην ανοικτή θάλασσα, αν και κανένας δεν είχε επιβιβαστεί χωρίς εισιτήριο. “Έτσι τους έρχεται πιο φτηνό το ταξίδι”, είπε ο φίλος μου, σαν υπεύθυνος των μεταναστών, τρίβοντας τα χέρια του. Ποιο ήταν το λάθος;

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

-

Performance 1
18.02.2019

Διάρκεια 20'

Καλλιτεχνική παραγωγή και περφόρμανς
Χριστίνα Παπακυριακού, Μάριος Σιαρλής
Επιμέλεια και μετάφραση κειμένου
Άντρη Αντρέου
Μουσική παραγωγή Mattia Simgaglia

-

Performance 2
24.02.2019

Διάρκεια 20'

Καλλιτεχνική παραγωγή και περφόρμανς
Χριστίνα Παπακυριακού, Μάριος Σιαρλής
Επιμέλεια και μετάφραση κειμένου
Άντρη Αντρέου
Μουσική παραγωγή Mattia Simgaglia

CHRISTINA
PAPAKYRIAKOU
**An Interactive
Game of Live
Image**

-

*curated by
Christiana Ioannou
Dramaturge*

DIRECTOR'S BIOGRAPHY

Christina Papakyriakou

As we can see, present-day art is being developed in-depth by ways of seeing and thinking, which usher in computing, on the one hand, and the video camera on the other. To get a better grasp of the degree of relationship between this paired film/programme factor and contemporary art, we must come back to the evolution of the status of the art exhibition in relation to the objects it contains¹.

Christina Papakyriakou is a Cyprus based visual and performance artist. Her studies began in 2002, at the Faculty of Fine and Applied Arts at the Aristotle University of Thessaloniki. In 2008, after a year full of residencies and short courses in Iceland, Great Britain and Scotland, she began her MFA in Utrecht School of the Art (HKU). Her dissertation entitled *Drawing as a Verb*, was centred around the idea of 'experiential drawing' and the two-way relationship of body and space/screen/image while having as a research tool an artistic technique she came up with.

'I'm interested in the relationship between bodies and places, in the 'moments' between bodies and their movements. How human movement is limited by certain things we have (two legs, two arms and one head) but at the same time the variety of that movement is endless. How can that movement be controllable and what are the restrictions that frame it?'²

It took an intervention by a random event in 2008 for Christina, still an MFA student, to start experimenting with the artistic possibilities of an overhead projector: she would draw and paint on it with a variety of materials, move and play with prepared props, and visually interfere

with her shadow. She invited fellow students to experience this visual space, as if it was a video game, or a game of virtual reality, which was gradually built up from the interaction of their body movements in relation to the drawn actions of Christina. In front of a big white installation/ screen, she urged her audience to interact with the image, now and then, making each and every one part of a visual painting. The final result was movement maps.

*....the animate body's movements (approaching, receding, turning, focusing, reaching, grasping) that allow us to penetrate "into" the field as it were, that yields up the experiences of depth and distance. There can be no sensory experience without bodily movement... ().... It is important to emphasise that, for Husserl, in *Ding und Raum*, the "field of visions" (*Sehfeld*) or "visual field" (*das visuelle Feld*), understood as a two-dimensional continuous spread of coloured images and shapes, is not yet what Husserl calls "empirical"....³*

That was the beginning for her creative exploration and the development of an artistic and visual 'patent': a drawing performance of live image as she describes.

Fundamental questions around personal struggle, freedom and human existence have always been her most inner sources of inspiration throughout the performances she makes. Her work has been presented in many cities across Cyprus as well as in Europe (*Visual and Oral Stories* in collaboration with Dimitris Spyrou, *Σημειώσεις εν-όρασης* in collaboration with Julia Georgiadou, Costantina Peter and Dimitris Spyrou, *Έρωσ Πράξη Πρώτη* in collaboration with Rodoula Gouliamberg, Julia Georgiadou and Tasos Kokinidis).

Sources

1. Bourriaud, Nicolas, (2002), *Relational Aesthetics* (trans. S. Pleasance, Froza Woods w/part. Mathieu Copeland), Les Press du Reel (1998), p.71
2. The first page of C. Papakyriakou dissertation, *Drawing as a Verb* (HKU, 2008)
3. D. Moran, 2015, *Between Vision and Touch: From Husserl to Merleau-Ponty*, Edited by R. Kearney and B. Treanor, Carnal Hermeneutics, p. 219, Fordham University Press

TWO WORKS FOR THE FESTIVAL

-

Christina has been assigned to create two works that will be presented exclusively for IVAC's audience, entitled *Performance 1* and *Performance 2*.

The starting point and main source of inspiration for these was the book *A Sea Ringed with Visions*, and more specifically the chapter *Easter on Cyprus*, a personal narration of Austrian artist Oskar Kokoschka, on his trip to Cyprus back in 1969.

Below I share two pages that were selected by Andri Andreou, the editor and translator of *Performance 1* and *2*.

-

Oskar Kokoschka
A Sea Ringed with Visions,
pp. 165-167,
English text

I was sitting in a tavern on the island of Cyprus, longing for the cloud—burst to be over. If these had been tears falling, what a long weeping it would have been! I wondered whether the rain-whipped mops of half a dozen ragged palms outside the brick arch would soon allow me to get my bearings again, which I had lost in the labyrinth of malodorous alleys that apparently all lead down to the harbor, where I should have to pass through another archway and again ascend a steep flight of stone steps. The walls of this ancient citadel of the Lusignans or Turks— incidentally quite devoid of antiquarian charm—were so close to each other that anyone who had to ascend barely had room to squeeze past anyone descending. Should I go back the way I had come? No ! I was heartily thankful to have found the way, in the dark, out of that quarter. In the red light district a puritanical morality provides for the visitors' safety and hygiene—presumably not without a sidelong glance at the taxes paid by the girls there, who are all registered with the police. In raggedly curtained windows the unmoving idols sit with legs apart, waiting for the approach Of someone at whom hundreds of suddenly animated shadows clutch, quarrelling for possession of him, promising him the bliss of the hour is in Paradise, and spitting at his

retreating back as he edges away.

As I ran, I had scratched one hand on one of those razor-sharp agave leaves, and it was bleeding. The lacrimose gramophone record from the land Of the Nile pursued me, and yet the years Of my inexperience lie far in the past. Once upon a time, behind a fluttering, flowered curtain girlish hands were practising a tune of Schubert's on the piano. Once upon a time—it was on a Sunday morning in spring. I did not find it very difficult to get over that fit Of sentimentality. Besides, the gramophone record was badly scratched. At every revolution it uttered a howl like the little dog Fifi belonging to the lady in the first Class of the ship in which we had come. It was really funny; later, when I was sitting in the tavern, I thought I could still hear that howling. Now she would be taking her little dog to bed with her, now patting it, now kicking it out of doors. I too would have preferred to go to bed in my cabin, with the prospect of dreamlessly sound sleep, instead of having to sit all solitary in a tavern, for I could not understand much of the Cypriots' gibberish. I shall not easily forget that night, Or the cloud—burst either.

It had not been pitch dark like this before found the tavern. It even seemed as though the storm was passing; only from time to time it lashed out, with a mischievous blow, at the wretched palm trees. Here is Nature working off her bad temper on the shaggy vegetables, I said to myself.

On picture postcards of exotic atolls dream—like trees slant in the life—generating warmth that rises from the moist womb Of earth, in the background snow—peaked vow canoes and mysterious temple precincts. It wasn't like that here. I should have thought twice about traveling in the summer, because Of the plague of flies, then too the really infernal heat on board, and not least the pungent Smell of too many un- washed human bodies. Loaded on a ship from whose hold no breeze could ever blow away the stench of rotting fish, rancid Oil, and freshly sulphurized sponges. Furthermore, I had to reckon with a traveling companion who liked to poke his nose into things that were no concern Of his. Finally, I had not paid for a first-class passage in Order to stumble over rats or yet worse things. And down below they economized to the limit on light. Emigrants are not all that particular about cleanliness. But the steerage, where the emigrants were

stowed, had a great attraction for my travelling companion, for to the purser's vexation the number of steerage passengers had increased while we were on the high seas, though without anyone's having come aboard without a ticket. 'It makes the trip cheaper,' my friend, the emigrants' patron, declared, rubbing his hands. What was wrong?

-

PROGRAMME

-

Performance 1

18.02.2019

Duration 20'

Artistic Production and Performance

Christina Papakyriakou, Marios Siarlis

Text Translation and Editing Andri Andreou

Music Production Mattia Simgaglia

-

Performance 2

24.02.2019

Duration 20'

Artistic Production and Performance

Christina Papakyriakou, Marios Siarlis

Text Translation and Editing Andri Andreou

Music Production Mattia Simgaglia

performance 1 + 2

Διοργανωτές
Organisers

Υποστηρικτής
Supporter

Χορηγός
Επικοινωνίας
Media Sponsor

